

En Opstandelse

Fortælling

i 3 Akter, 60 Afdelinger

I Hovedrollerne:

Carl Alstrup

og

Valdemar Psilander

Optaget af

Nordisk Films Comp.

Iscenesat af **HOLGER-MADSEN**

A/S „FOTORAMA“
ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programsekretærlæge.
lign. Materiale, med absolut Energi.
Ved Mistrug vil der ikke nedlagt Forbud og Erstatnings-
krav gjort gældende mod Vedkommende.

En bitter Ironi — en evig Sandhed

— dette er Indholdet af denne Fortælling. Rigmanden, der i levende Live har en talløs Venneskare, men i Dødens Stund forlades og svigtes af dem alle — Rigmanden, der beundres og foragtes, forgudes og forbandedes, afgiver han ikke det bedste Eksempel paa
Pengenes Magt og Afmagt?

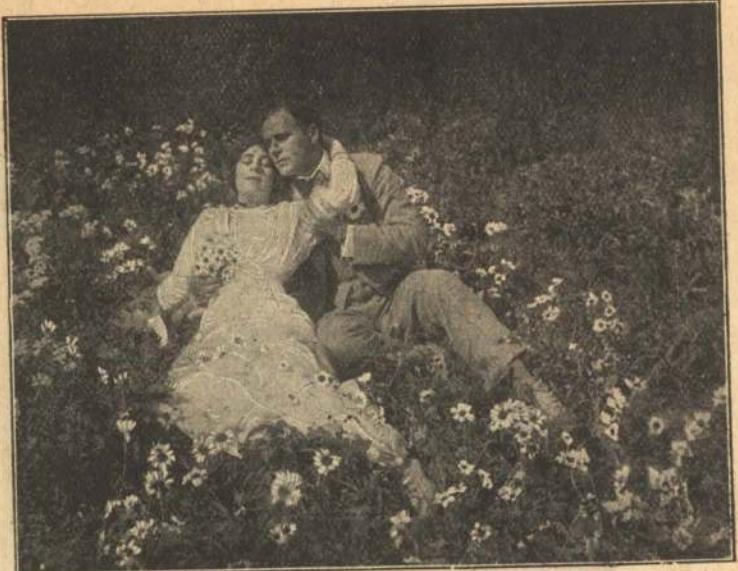
PERSONERNE.

Konstantin Frübner . . . Hr. Valdemar Psilander.
Marie Frk. Ebba Thomsen.
Lotti, hendes Datter . . . Frk. Ebba Lorentzen.
Eduard Koberwein Hr. Carl Alstrup.
Leopold Schenk, Spillelærer Hr. Rasmus Christiansen.
Daisy Leblanc Fru Else Frølich.

Afdelingerne:

1. Festen hos Konstantin Frübner.
2. Utilpas.
3. Besvimet.
4. Lægen hentes.
5. Et meget farligt Tilfælde.
6. Mens Lægerne arbejder . . .
7. En »sand« Veninde!
8. »Der er intet Haab!«
9. »Hent mig, hvis noget alvorligt skulde hænde!«
10. Det ædle Par.
11. Ved Sygelejet.
12. »Giv mig den øverste Chatolskuffe.«
13. Hendes Billede.
14. For mange Aar siden . . .
15. Det første tilfældige Møde.
16. Foraar!
17. Og Vinter.
18. »Lad mig blive fri for dit Paahæng!«
19. I det fattige Hjem.
20. Vennen Eduard Koberwein.
21. Koberwein hentes.
22. »Opsøg denne Kvinde.«
23. I Maries Hjem.
24. Spillelæreren sætter sig imod Sagen.
25. »De vil da ikke nægte at opfylde en Døendes sidste Bøn.«
26. Overtalt.
27. Vielsen.
28. Forladt af Guder og Mennesker.
29. Marie og Lotti tager deres nye Hjem i Besiddelse.
30. Et Maaltid under uvante Former.

31. Konstantins Tilstand forbedres.
 32. Spillelærer Schenk bliver utealmodig.
 33. Daisy besøger Konstantin.
 34. »Er han da ikke død endnu?«
 35. »Jeg staar op!«
 36. Lutter Utilfredse.
 37. Konstantin gaar ind i Salonen.
 38. Kysset!!
 39. Hans Kone!!
 40. »Det er imod Aftalen, at De ikke er død!«
 41. Tvivlaadig.
 42. I nedtrykt Sindsstemning.
 43. Testamentet.
 44. »En af os maa forklare ham Sagen.«
 45. En Beslutning.
 46. Koberwein som Mægleren.
 47. »Pak min Kuffert — jeg reiser!«
 48. »Hvor er Konstantin?«
 49. »Han er væk!«
 50. Bestyrtelse!
 51. Konstantin Frübner rejser bort.
 52. Brevet!
 53. Tjeneren kommer med Brevet.
 54. I Spænding.
 55. »... betragt mig som død; Testamentet staar ved Magt.«
 56. ?
 57. Lykkelige Sørgende.
 58. Ombord paa Damperen.
 59. Dødenaabnenbarer sig for Konstantin.
 60. Død!

Konstantin Frübner ligger paa Sygelejet. De berømteste Læger er blevne tilkaldt, og de har fældet deres Dom: han maa dø. I Løbet af Dage, maaske Uger — i hvert Fald et overskueligt Tidsrum — maa han forberede sig paa at tage Afsked med Livet. Langsomt slæber Minutterne sig aafsted for denne Mand, der allerede er mærket af Døden. Han erindrer sig, hvorledes — for ganske nylig — Dagene hvirylede bort i en fortsat Jagt efter nye Glæder, nye Adspreidelser. Hans Liv var en Gang fra den ene Fest til den anden, fra det ene Orgie til det næste. Venner, der svor ham evig Troskab, havde han i Utal. Kvinderne flokkedes om ham for at kysse hans Hæn-

VALD. PSILANDER

der — de Hænder, der med Flid spredte den fædrene Formue for alle Vinde. Tilværelsen havde formet sig for ham som en eneste Rus. Og han turde ikke tænke paa at skaffe sig en ædru Time af Frygt for, at Tomheden ved dette Liv skulde overvælde ham og tvinge ham i Knæ . . .

Saaledes gik Dagene for ham, til den Hændelse skete, som satte Punktum for dette gavnløse Liv i Udskejelser. En Aften netop som Forvildelerne antog et Omfang som aldrig før, blev han heftigt syg. Og fra samme Øjeblik var hans Venner og Veninder som blæst bort fra Jordens Overflade, og hans Elskerinde, Daisy Leblanc, trøster sig med hans bedste Ven,

Eduard Koberwein. Han er blevet indhentet af sin Skæbne. Forholdene har tvunget ham til nøgtern at se Sandheden i Øjnene. Stilheden og Ensomheden, der omgiver ham paa hans Sygeleje, føles dobbelt knugende efter det stormfulde Liv.

Minutterne sniger sig afsted . . .

Hele hans forudgangne Liv passerer Revy for hans Blik. Under hans Øjenlaag fæstner sig efterhaanden Billeder fra hans Barndom, hans Opvækst, hans Ungdom. Bestandig skifter Billederne, kommer . . . fastholdes et Øjeblik af Erindringen . . . og forsvinder igen for at give Plads for nye. Uvilkaarlig standser han ved den Begivenhed, der hændte for 12 Aar

siden, da hans Bane krydsedes af den eneste Kvinde, han virkelig har elsket. Marie hed hun. Tilfældet havde ført hende i hans Arme. Hun havde elsket ham og havde ofret alt for at vinde ham. Utaknemlig havde han jaget denne Kvinde fra sig, da han frygtede, at Forholdet skulde blive en Lænke om hans Fod.

Hvor lever mon nu denne Kvinde? Han gribes af en pludselig Længsel efter at gense hende. Han fyldes af en voldsom Trang efter at sone sin Synd mod hende og hendes Barn. Hendes Barn — ja, og hans! Tomhedsfølelsen svinder bort. Han indser, at han har en Mission at udføre, inden han drager sit

sidste Suk. Det er ligesom Blodet ruller raskere gennem hans Aarer. Med feberagtig Hast paalægger han Vennen, Eduard Koberwein, at opsøge Marie. Han vil gøre sin Misgerning mod hende god igen. Paa sit Dødsleje vil han lade sig vie til hende, saa at deres Barn kan komme til at bære hans Navn og indtræde som retmæssig Arving til de Rigdomme, det endnu ikke er lykkedes ham at forøde.

Alt sker som han har ønsket det. Marie kommer. Det har været vanskeligt for Vennen at overtale hende. Hun har sluttet sig sammen med en Spillelærer, hvis Tilværelse er lige saa fattig som hendes. Han er som Fader for hendes Barn. Vel

elsker hun ham ikke, men hun er kommen til at holde saa meget af denne brave, hjertensgode Fyr, at hun ikke kan tænke paa at skilles fra ham. Og Barnet nægter bestemt at ville anerkende nogen anden end den gamle Lærer, som sin Fader.

Men Eduard Koberwein gør Marie begribeligt, at det hele kun er en Formssag og minder hende om, at man aldrig nægter at opfylde en Døendes sidste Ønske. Marie lader sig overbevise og følger ham. Og hun bliver viet til Konstantin Frübner.

Dagene gaar og bliver til Uger. Konstantin dør ikke, men bedres tværtimod fra Dag til Dag. Eduard og Daisy, der uden netop at ønske Vennens Død, dog har ventet den, har sluttet sig

endnu nærmere til hinanden. Marie har ogsaa med en vis Spænding ventet den sørgelige Begivenhed. Hun længes hjem til sin Spillelærer, der paa sin Side ogsaa bliver utsaamlig og ikke er langt fra at bebrejde Konstantin, at han stadig lever.

Konstantin gør imidlertid alle Lægers Spaadomme til Skamme og reiser sig en Dag fra sit Sygeleje. Men hurtigt opdager han den Skuffelse, som staar at læse i alle Ansigter. Spillelæreren nøjes endda ikke med at vise sin Skuffelse. Med rene Ord betyder han Konstantin, at denne har brudt Aftalen ved ikke at dø.

Men Konstantin gaar i sig selv og indrømmer, at disse Mennesker har haft Ret i at betragte ham som død. Det er hans Fejl, at han er levet op igen. I Erkendelse heraf pakker han samme Dag sin Kuffert og rejser sin Vej. I et Brev til sine Venner beder han dem tilgive ham og betragte ham som død. Hans Testamente til Fordel for hans Børn, lader han staa ved Magt.

A RESURRECTION

"NORDISK"
DRAMA IN 3 PARTS
featuring
VALDEMAR
PSILANDER
AND ELSA
FROLICH.

A RESURRECTION.

DRAMA IN THREE PARTS.

Characters :

Richard Carr	...	VALDEMAR PSILANDER
Marie	...	EBBA THOMSEN
Lottie	...	EBBA LORENZEN
John Barford	...	E. CHRISTIANSEN
Daisy Dell	...	ELSA FROLICH
Edward Cooper	...	C. ALSTRUP

RICHARD CARR, a wealthy man about town, lives a life of luxury and gaiety, and the name of Daisy Dell, a fast woman, is connected with his among all their friends. One night, at some gay revels, Carr

falls down and breaks a blood vessel. His condition is serious, and yet, even while waiting for the doctor to arrive, Daisy proves herself of so flighty and callous a nature that she even flirts violently with Carr's friend, Edward Cooper.

At the bedside, the doctor informs them that an operation will have to be performed, but even then he cannot hold out much hope. In the lonely watches of the night, Carr's past comes back to him, and he raises himself in the bed and asks the nurse to give him a certain drawer in his bureau. When it is brought he takes out the portrait of a beautiful young girl—an ever-present reminder of a black page in his life.

It all comes back to him again now. How, a young debauchee, he had met this innocent girl, had kissed and loved her, and then, when he had tired of her, abandoned her to her babe and a life of shame. For a time he had sent her money, but after awhile, other adventures had effaced her from his mind. But Marie returned to his sin-stained conscience to-night, and he sent again for his friend Cooper to go and tell the woman he had wronged that he wanted to marry her before he died, so as to give their child a name.

Marie and her daughter Lottie are living in a humble abode, and their lodger, John Barford, is Lottie's musical tutor and takes a great interest in her and her mother. Cooper's appearance and his message cause a great stir in the little household. "My friend Carr has expressed a wish to marry you before he dies, for the sake of your child," he explains. Marie is eager to be taken to Richard, but Barford is angry at seeing the alteration that is to come between them.

A priest is in attendance to marry Carr and the woman he had once loved. Then the dying man makes his will, leaving everything to his daughter Lottie, subject to her mother receiving a regular annuity. Then both mother and daughter are established in Richard's home and share the luxury he once enjoyed.

Six weeks later, to the consternation of everybody, Richard recovers. Barford, feeling lonely, had come that day to visit his old friends, and Daisy Dell and Edward were also there. Each and all of them had counted on the imminent death of Carr, and now it seemed all their plans were upset. Carr, with blanched face, but with firmer steps, comes into their midst. He sees their

startled looks and gathers that he is an unwelcome intruder.

He returns to his room. "Pack my trunk, I am going abroad immediately," he says to his servant. Without disturbing his friends, he creeps noiselessly from the house and boards a steamer for foreign parts. As the boat is about to start, he gives his servant a letter he had prepared for Cooper. He and the rest have just noticed his absence, and are rushing out to find where he has gone, when the man appears with the letter. When opened, it reads: "The will that I have made will hold good. Consider me dead." This unites them all, and the music master is happy once more.

Bookings can be arranged through :—

WEISKER BROS.,
Kinema House, London Road,
LIVERPOOL.

Also at
Manchester : 2 Long Millgate.
Belfast : 15 Pottinger's Entry,
Dublin : 205 Gt. Brunswick St.

NEW CENTURY FILM
SERVICE,
42 Park Place, Leeds

NEW CENTURY FILM
SERVICE,
71 Norfolk St., Sheffield.

THE NORTH EASTERN
FILM SERVICE,
7 Collingwood Street,
Newcastle-on-Tyne.

GREEN'S
FILM SERVICE,
833 Gallowgate, Glasgow.

EMPIRE CINE
SUPPLIES,
18 High Street, Cardiff.

The Nordisk Film Co.
Limited,
166-168-170 WARDOUR ST.
LONDON, W.

LANCASHIRE
CHESHIRE
NORTH WALES
IRELAND

For YORKSHIRE

NOTTINGHAMSHIRE
DERBY

NORTHUMBERLAND
CUMBERLAND
DURHAM
WESTMORELAND

For SCOTLAND

For SOUTH WALES

LONDON
MIDLANDS and
all remaining territory

E n O p s t a n d e l s e.

Af Felix Salten.

Personerne:

Konstantin Frübner.....	Herr Valdemar Fsilander
Marie.....	Frk. Ebba Thomsen
Lotti, hendes Datter.....	Frk. Ebba Lorentzen
Eduard Koberwein.....	Herr Carl Alstrup
Leopold Schenk, Spillelærer....	Herr Rasmus Christiansen
Daisy Leblanc.....	Fru Else Frölich

Konstantin Frübner ligger paa Sygelejet. De berømteste Læger er blevne tilkaldt, og de har fældet deres Dom: han maa dø. I Løbet af Dage, maaske Uger - i hvert Fald et overskueligt Tidsrum - maa han forberede sig paa at tage Afsked med Livet. Langsomt slæber Minutterne sig afsted for denne Mand, der allerede er mørket af Døden. Han erindrer sig, hvorledes - for ganske nylig - Dagene hvirvlede bort i en fortsat Jagt efter nye Glæder, nye Adspredelser. Hans Liv var en Gang fra den ene Fest til den anden, fra det ene Orgie til det næste. Venner, der svor ham evig Troskab, havde han i Utal. Kvinderne flokkedes om ham for at kysse hans Hænder - de Hænder, der med Flid spredte den fædrene Formue for alle Vinde. Tilværelsen havde formet sig for ham som en eneste Rus. Og han turde ikke tænke paa at skaffe sig en ædru Time af Frygt for, at Tomheden ved dette Liv skulde overvælte ham og tvinge ham i Knæ...

Saaledes gik Dagene for ham, til den Hændelse skete, som satte Punktum for dette gavnlose Liv i Udskøgelser. En Aften netop som Forvildelserne antog et Omfang som aldrig før blev han heftigt syg. Og fra samme Øjeblik var hans Venner og Veninder som blæst bort fra Jordens Overflade, og hans Elskerinde, Daisy Leblanc, trøster sig med hans bedste Ven, Eduard Koberwein. Han er blevet indhentet af sin Skæbne. Forholdene har tvunget ham til nøgtern at se Sandheden i Øjnene. Stilheden og Ensomheden, der omgiver ham paa hans Sygeleje, føles dobbelt knugende efter det stormfulde Liv.

Minutterne sniger sig afsted.....

Hele hans forudgangen Liv passerer Revy for hans Blik. Under

hans Øjenlaag fastner sig efterhaanden Billeder fra hans Barndom, hans Opvækst, hans Ungdom. Bestandig skifter Billederne, kommer... fastholdes et Øjeblik af Erindringen... og forsvinder igen for at give Plads for nye. Uvilkaarlig standser han ved den Begivenhed, der hændte for 12 Aar siden, da hans Bans krydsedes af den eneste Kvinde, han virkelig har elsket. Marie hed hun. Tilfældet havde ført hende i hans Arme. Hun havde elsket ham og havde ofret alt for at vinde ham. Utaknemlig havde han jaget denne Kvinde fra sig, da han frygtede, at Forholdet skulde blive en Lænke om hans Fod.

Hvor lever mon nu denne Kvinde? Han gribes af en pludselig Længsel efter at gense hende. Han fyldes af en voldsom Trang efter at sone sin Synd mod hende og hendes Barn. Hendes Barn - ja, og hans! Tomhedsfølelsen svinder bort. Han indser, at han har en Mission at udføre, inden han drager sit sidste Suk. Det er ligesom Blodet ruller raskere gennem hans Aarer. Med feberagtig Hast paa-lægger han Vennen, Eduard Koberwein, at opsøge Marie. Han vil gøre sin Misgerning mod hende god igen. Paa sit Dødsleje vil han lade sig vie til hende, saa at deres Barn kan komme til at bære hans Navn og indtræde som retmæssig Arving til de Rigdomme det endnu ikke er lykkedes ham at forøde.

Alt sker som han har ønsket det. Marie kommer. Det har været vanskeligt for Vennen at overtale hende. Hun har sluttet sig sammen med en Spillelærer, hvis Tilværelse er lige saa fattig som hendes. Han er som Fader for hendes Barn. Vel elsker hun ham ikke, men hun er kommen til at holde saa meget af denne brave, hjertens-gode Fyr, at hun ikke kan tænke paa at skilles fra ham. Og Barnet nægter bestemt at ville anerkende nogen anden end den gamle Lærer som sin Fader.

Men Eduard Koberwein gør Marie begribeligt, at det hele kun er en Forssag og minder hende om, at man aldrig nægter at opfylde en Døendes sidste Ønske. Marie lader sig overbevise og følger ham.

Og hun bliver viet til Konstantin Frübner.

Dagene gaar og bliver til Uger. Konstantin dør ikke, men bedres tværtimod fra Dag til Dag. Eduard og Daisy, der uden netop at ønske Vennens Død dog har ventet den, har sluttet sig endnu nærmere til hinanden. Marie har ogsaa med en vis Spænding ventet ^{den} sorgelige Begivenhed. Hun længes hjem til sin Spillelærer, der paa sin Side ogsaa bliver utaalmodig og ikke er langt fra at bebrejde Konstantin, at han stadig lever.

Konstantin gør imidlertid alle Lægers Spaandomme til Skamme og rejser sig en Dag fra sit Sygeleje. Men hurtigt opdager han den Skuffelse, som staar at læse i alle Ansigter. Spillelæreren nøjes endda ikke med at vise sin Skuffelse. Med rene Ord betyder han Konstantin, at denne har brudt Aftalen ved ikke at dø.

Men Konstantin gaar i sig selv og indrømmer, at disse Mennesker har haft Ret i at betragte ham som død. Det er hans Fejl, at han er levet op igen. I Erkendelse heraf pakker han samme Dag sin Kuffert og rejser sin Vej. I et Brev til sine Venner beder han dem tilgive ham og betragte ham som død. Hans Testamente til Fordel for hans Barn lader han staa ved Magt.

oooooooooooo000oooooooooooo

A u f e r s t e h u n g .

Drama in drei Akten.

Verfasst von

F E L I X S A L T E N .

In der Hauptrolle: Valdemar Psilander.

Personen:

Konstantin Frübner.....	Herr VALDEMAR PSILANDER.
Marie.....	Frl. Ebba Thomsen.
Lotti, ihre Tochter=.....	Frl. Ebba Lorenzen.
Eduard Koberwein.....	Herr Carl Alstrup.
Leopold Schenk, Musiklehrer.....	Herr Rasmus Christiansen.
Daisy.....	Frau Else Frölich.

Konstantin Frübner ist ein heiterer Geniesser, der das Leben als Kunstwerk nimmt und sein grosses Vermögen liebenswürdig und doch auch ein wenig egoistisch verschwendet. Seine Haare sind schon ein wenig ergraut, aber seine Züge sind noch straff und frisch, und das leise Unbehagen, das ihn in stillen Stunden heimsucht, schweigt, wenn er im Kreise seiner Bekannten, in der Gesellschaft seiner bevorzugten Freundin, der lebensprühenden, bildhübschen Daisy, alle Freuden einer farbfrohen, bewegten Geselligkeit auskostet. Aber an einem besonders schönen, stimmungsvollen Abend greift plötzlich wieder die gefürchtete Kälte seiner einsamen Nächte an sein Herz, er verstummt mitten im Gespräch und stürzt-bleich und entstellt-besinnungslos auf den Teppich. Daisy, die sich über ihn beugt, schaut mit stillem Grauen in die starre Maske des Todes.

Aber noch haben die ewigen Schatten ihn nicht umfangen--nur gestreift haben sie ihn. Er atmet noch, und sein Puls schlägt leise. Eduard Koberwein, der beste Freund des Kranken, telephoniert nach dem Arzt, die Gäste zerstreuen sich. Konstantin Frübner ist in sein Zimmer getragen worden. Noch ein klein wenig erregt, tritt Koberwein ins Esszimmer, und dort findet er Daisy. Ein Lächeln liegt um ihren Mund, das lockt und schmeichelte. Eduard sieht es, stutzt--und begreift. Der da hinter der Tür, ringt vielleicht mit dem Tod, da muss seine Geliebte jede Minute ausnutzen, um ihre Zukunft auf

(Auferstehung)

eine neue Grundlage zu stellen. Spöttisch, aber doch willig kommt Eduard ihren Bemühungen entgegen.

Der Arzt stellt eine Komplikation in dem Leiden seines Patienten fest, die eine sofortige Operation erfordert. Eduard und Daisy hören es erschreckt, und vor den Vorbereitungen, die nun getroffen werden, vor der Nähe des Todes ziehen sie sich zurück, beschämt und doch wiederum froh, dass das Leben ihnen noch blüht.

Nach drei Tagen ist Konstantins Zustand hoffnungslos. Und wie er nun so auf seinem Schmerzenslager liegt, zieht in feierlichen Wandelbildern sein Leben an ihm vorüber. Farben, Farben und nochmals Farben füllen es aus, aber die starke, schöpferische Linie, die aus dem bunten Chaos ein Bleibendes, einen Sinn hätte formen können, fehlt. Von allem, was er erlebt hat, ist nur eines wert, in die ernstesten Stunden hinüber gerettet zu werden---Marie. Ihr Bild in den blassen Händen, sieht Konstantin das Mädchen vor sich, wie sie vor zwölf Jahren gewesen, als ein paar Frühlingsmonate lang ihre innige Liebe, die Süsse ihrer Hingabe im Mittelpunkt seines Denkens stand. Ein paar Wochen lang---Dann erwachte das neue Leben unter ihrem Herzen, und was ihn hätte entzücken müssen, das stiess ihn ab. Das ist seine grosse, unauslöschliche Schuld, dass er die Eine, die ihn wahrhaft liebte, mit elenden Banknoten zu trösten suchte, als sie um ein freundliches Wort bettelte, dass er nicht einen harten Blick für das Kind hatte, das Mädchen, das sie ihm geboren. Den Freund hatte er hingeschickt an die Wiege, der hatte wiederum mit elendem Gelde--all ihre Sehnsucht, ihr Hoffen ersticken müssen..

O, wie die Erinnerung daran ihn brennt, wie sie ihn so ganz mit einer bitteren, traurigen Scham erfüllt!

Aber lebt er nicht noch? Ist es nicht noch Zeit, gut zu machen und dem Kinde ins Auge zu sehen, in dem er fortleben wird, wenn der Tod ihn aus seinem Dasein reisst.

(Auferstehung)

Konstantin Frübnor, der im Sterben liegt, ist entschlossen, etwas zu tun, wofür er früher wahrscheinlich nur ein nachsichtig überhebliches Lächeln gehabt hätte.

Eduard Koberwein, den er rufen lässt, erhält den Auftrag, Marie aufzusuchen und ihre Einwilligung zur Trauung einzuholen, die seinem Kinde seinen Namen gibt und ihm zugleich das beträchtliche Vermögen des Vaters sichert, Koberwein sieht die Unruhe seines Freundes, seine Qual, die ihm das Sterben schwer macht--und geht den schweren Gang.

Er findet eine seltsam veränderte Marie. Nach ihrem grossen Schmerz hat sie sich mit ihrem Los beruhigt, mit kleinen Freuden vorlieb genommen, weil die grössen ihr versagt blieben. So ist sie eine ganz zufriedene, kleinbürgerliche Frau geworden, die daran denkt, dem nächst mit dem Musiklehrer Schenk eine neue Ehe einzugehen. Schenk ist nicht mehr jung, er ist ein Resignerter wie sie. Nichts in seinem Wesen erinnert an die herrische, vornehme Eleganz Konstantins. Aber bei dem kleinen Musiklehrer ist das Stille, feste, reife Glück gegenseitigen Verstehens und gegenseitiger Würdigung. Lotti hängt an diesem Vater, als sei es der eigene, und Schenk wird dies Kind ehrlich machen. Diese Gewissheit umgibt den Mann in Maries Augen mit besonderem Glanz.

In dies Idyll bricht Eduard Koberwein mit seiner seltsamen Botschaft ein. Marie empfindet nur ein feindseliges Staunen im Herzen. Er, der einst der Zeuge ihrer Demütigung war, der das Verhalten des Freundes billigte, er kommt, um ihren Frieden zu zerstören. Ihre erste Antwort ist ein entschiedenes Nein, in das der Musiklehrer mit lauten Protest einstimmt. Dann besinnt sich die Mutter auf ihr Kind. Das in ihren Augen ungeheuer Vermögen, das ihrer Tochter gehören und dessen Nutzniesung ihr zufallen soll, könnte von ihrer neuen Ehe nicht nur alle Sorgen fernhalten, sondern auch ihr Kind

(Auferstehung)

einer herrlichen Zukunft entgegenführen. Im Sterben liegt Konstantin? Muss man nicht den letzten Wunsch eines Sterbenden erfüllen? So sagt Eduard Koberwein, so würde auch der Pfarrer sprechen. Nachdem sie sich noch einmal vergewissert hat, ob Frübners Zustand auch wirklich hoffnungslos sei, gibt sie ihre Einwilligung.

Am Bett des Kranken wird sie getraut. Ihre zitternden Hände halten das Testament, während das Kind scheu und verlegen am Bett des Vaters kniet. Seine Augen umfangen das schöne Kind mit einem zärtlichen wehmütigen Blick. Lotti fühlt nur eine grosse Beklommenheit und sehnt sich nach Onkel Schenk.

Darauf vergehen drei Wochen. Marie und Lotti sind in das grosse Haus gezogen, wo alles auf den Tod zu warten scheint, der so lange zögert, viel zu lange für Maries Ungeduld. Eines Tages erklärt der Arzt, dass Konstantin die Krisis überstanden hätte und entgegen aller menschlichen Voraussicht gesunden würde. Wie ein Schlag und wie eine grosse Enttäuschung wirkt diese Nachricht auf Frübners nächste Umgebung. Marie sieht ihr Glück in Scherben, Lotti will von dem neuen Vater nichts wissen, und Eduard Koberwein fühlt bedrückt, dass er nicht wie ein Ehrenmann handelte, als er Daisy zu sich zog und dem hilflosen Freund die Geliebte stahl. Auch Daisy, die ihre zwecklos geweinten Tränen bedauert, hat für den Auferstandenen weder Teilnahme, noch Herzlichkeit. Schenk aber, der sich betrogen glaubt und eine Falle in dem Vorangegangenen wittert, wählt sich immer tiefer in seinen eifersüchtigen Groll, schreibt viele Briefe, die er wieder zerreißt, und macht sich schliesslich auf den Weg, um von dem unbequemen Menschen, der zu seinem Leid dem Tod entrann, sein gutes Recht zu fordern.

Als Konstantin zum ersten Mal aufsteht, als ihm alles doppelt teuer und wert erscheint, weil er es fast verlor, da wird ihm die Erkenntnis zuteil, dass ein Mann, der so gelebt hat wie er, über-

(Auferstehung)

flüssig ist im Kreise der Seinen, ein Tochter, noch ehe er schied. An seiem Stock wankt er in das Zimmer, wo er seine Frau, sein Töchterchen in glücklicher Erwartung hofft. Aber er findet eine Fremde, ein Kind, das sich an einen anderen Mann anklammert, der in lauten scheltenen Worten sein Recht fordert und ihm auseinandersetzt, welchen Verrat er beging, als er wider alle Verabredung im Leben blieb. Konstantins Augen wandern weiter zur zweiten Gruppe, und er liest in Eduards und — Daisys Augen, dass er dort noch vor seinem Tode begraben wurde. Da steigt ein Ekel in ihm empor, eine masslose Verachtung all der überflüssigen Drohnen, die vom Reichtum anderer leben. Sein Blick kehrt zu dem kleinen, aufgeregten Musiklehrer zurück. Diese Menschen versteht er in all ihrer Enge besser. Wo er einst sündigte, da hat er in der Tat kein Recht zu klagen. Das erkennt er an-mit einer gütigen milden Geste.

Dann wendet er sich zum Gehen. Daisy, die ihm alles zu erklären sucht, wehrt er mit eisigem Hochmut ab.

Bestürzt kehrt sie zu den Freunden zurück, die, selber erschrocken über ihre masslose Lieblosigkeit, beraten, wie man dem Auftritt seine Schärfe nehmen könnte. Eduard Koberwein wird abgeschickt. Er findet das Schlafzimmer leer. Konstantin hat eine lange Reise angetreten und nur wenige Zeilen hinterlassen.

Wie eine Erleichterung kommt es über die Zurückgebliebenen. Sie entfernen sich froh, und das grosse Haus liegt nun still und verlassen.

Konstantin Frübner hat ein grosses Schiff bestiegen. Unter den vielen lachenden, weinenden, schwatzenden Menschen ist er ganz einsam. Weit dehnt sich das Meer, endlos grau und endlos tief. Schwankend, haltlos und unbestimmt wie das Leben, das Konstantin geführt hat. Er weiss es, und mit einem bitteren, unsagbar wehen Gefühl beugt er sich über seine Zeitung.

(Auferstehung)

Da steigt aus den brausenden Wogen ein Schatten hinauf, eine Gestalt in dunklen Tüchern. Langsam schreitet sie um das Schiff und blickt durch das Fenster..Plötzlich scheint eine so furchtbare Stille um Konstantin zusammenzuschlagen, dass er aus seinem Grübeln auffährt. Schleier fallen-- er schaut in das knöcherne erbarmungslose Antlitz des Todes, der die Hand langsam hebt und aufs Meer deutet--auf den grauen, endlosen Friedhof so vieler Wünsche, so heißer Sehnsucht--Dann rafft er sein Gewand und schreitet weiter. In der grossen Dämmerung des Abends schliesst der Auferstandene die Lider zur letzten, erlösten Ruhe.....

ooooooooENDEoooooooo

Une résurrection.
Par Félix Salter

Personnages:

Constantin Frubner	M. Valdemar Psilander
Marie	Mlle Ebba Thomsen
Lotti, sa fille	Mlle Ebba Lorentzen
Edouard Marchand	M. Carl Alstrup
Léopold Soliot, professeur de piano ...	M. Ramus Christiansen
Daisy Leblanc	Mme Else Frölich

Constantin Frubner est sur son lit de mort. Les plus célèbres médecins ont été appelés, et ils ont rendu leur jugement; il va mourir. Dans un jour, une semaine peut-être, en tout cas dans un temps prochain, il lui faut donc se préparer à prendre congé de la vie. Les minutes s'écoulent lentement pour cet homme qui est déjà marqué du sceau de la mort. Il se rappelle comment, récemment encore, les jours passaient pour lui en une chasse continue après de nouveaux plaisirs, de nouvelles distractions. Sa vie se passait d'une fête à une autre, d'une orgie à la suivante. Il avait de nombreux amis qui lui juraient une fidélité éternelle. Les femmes l'entouraient pour lui baisser les mains, ces mains qui dispersaient à tous les vents la fortune de ses aieux. La vie n'était pour lui qu'un ennivrement joyeux. Et il n'osait pas penser à se procurer une seule heure de sobriété, dans la crainte de se sentir accablé par le vide de la vie.

Les jours s'écoulaient ainsi pour lui jusqu'à ce que l'événement se produisit qui mit un terme à cette vie inutile. Un soir, justement que ses égarements avaient atteint un degré jusqu'alors inconnu, il tomba gravement malade, et de ce moment tous ses amis et amies l'abandonnèrent, sa maîtresse elle-même, Daisy Leblanc se consola avec son meilleur ami Edouard Marchand. Les circonstances l'ont obligé à voir prosaïquement la vérité en face. Le calme et l'isolement qui l'environnent à son lit de mort se font doublement

(Une résurrection).

sentir après cette vie agitée.

Les minutes s'écoulent -----

Il passe toute sa vie en revue. Sous ses paupières baissées défilent peu à peu les images de son enfance, de sa jeunesse. Continuellement les images changent, viennent ---- se fixent un moment ---- et disparaissent pour faire place à de nouvelles. Involontairement il s'arrête à l'évènement qui s'est produit il y a 12 ans, lorsqu'il rencontra la seule femme qu'il a vraiment aimé: Marie! Le hasard l'avait conduite dans ses bras. Elle l'avait aimé et avait tout sacrifié pour le gagner. Ingrat il avait rejeté cette femme, craignant que sa liaison ne devint une chaîne.

Qu'est-elle devenue cette femme? Il est pris d'un besoin subit de la revoir et de réparer sa faute vis-à-vis d'elle et de son enfant, leur enfant! Il comprend qu'il a une mission à remplir avant de rendre le dernier soupir. C'est comme si le sang recommençait à circuler dans ses veines. Dans une hâte fiévreuse il charge son ami Edouard Marchand de rechercher Marie. Il veut réparer son crime. Il veut l'épouser à son lit de mort, de sorte que leur enfant puisse porter son nom et devienne l'héritier légal de la fortune qui lui reste encore.

Tout marche selon son désir. Marie vient. Il a été difficile pour son ami de la décider. Elle s'est liée à un maître de musique dont l'existence est aussi pauvre que la sienne. Il est comme un père pour son enfant. Certainement elle ne l'aime pas d'amour, mais elle s'est attachée à ce brave homme au si bon coeur, et il ne peut pas lui venir à la pensée de se séparer de lui. Et l'enfant refuse de se reconnaître un autre père que le vieux maître de musique. Cependant Edouard Marchand fait comprendre à Marie que tout cela n'est qu'une question de forme, et lui rappelle qu'on ne doit ja-

(Une résurrection).

mais refuser d'accomplir le dernier voeu d'un mourant. Marie se laisse convaincre et elle l'accompagne.

La voilà marie à Constantin Frubner.

Les jours et les semaines passent. Constantin ne meurt pas, mais au contraire son état s'améliore de jour en jour. Edouard et Daisy, qui sans désir la mort de leur ami l'ont cependant attendue, se sont encore plus étroitement liés. Marie a aussi attendu le triste évènement, Il lui tarde de rentrer chez elle. Cependant Constantin fait mentir toutes les prédictions des docteurs, et un beau jour, le voilà debout. Mais il découvre rapidement la déception qui se lit sur toutes les visages. Le vieux maître de musique ne se contante même pas de montrer cette déception. Il reproche à Constantin d'avoir enfreint la convention en ne mourant pas.

Constantin s'avoue à lui-même que tous ces gens ont raison de le considérer comme mort. C'est sa faute s'il revenu à la vie, aussi, le même jour, il fait ses malles et part. Dans une lettre à ses amis, il leur demande de le pardonner et de le considerer comme mort. Il laisse en vigueur son testament en faveur de son enfant.